

Arrest

nr. 303 224 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige
 kinderen X, X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. BLOMME**
 Vredelaan 66
 8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X, X, X en X, op 16 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2023 tot weigering van de inwilliging van een nieuwe aanvraag tot toekenning van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, N.-L.F., vroeg op 29 december 2021 de status aan van begunstigde van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie van 12 november 2019 (hierna: het Terugtrekkingsakkoord).

1.2. Op 29 december 2021 werd ook voor de minderjarige kinderen J.F., H.F., C.F., A.F. en B.F. een aanvraag ingediend om de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord te verwerven.

1.3. Op 7 maart 2022 werd D.F., het zesde kind van verzoekster, geboren.

1.4. De burgemeester van de gemeente Torhout nam op 29 maart 2022 zowel ten aanzien van verzoekster N.-L.F. als ten aanzien van de minderjarige kinderen J.F., H.F., C.F., A.F. en B.F. een eerste beslissing tot weigering van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord, omdat zij geen geldig internationaal Brits paspoort voorlegden. In elk van deze beslissingen is aangegeven dat een bijkomende termijn tot 8 juli 2022 wordt toegekend om alsnog de vereiste paspoorten over te maken.

1.5. Op 26 augustus 2022 nam de burgemeester van de gemeente Torhout, zowel ten aanzien van verzoekster N.-L.F. als ten aanzien van de minderjarige kinderen J.F., H.F., C.F., A.F. en B.F., de beslissing tot weigering van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord, omdat zij binnen de gestelde termijn geen geldig internationaal Brits paspoort voorlegden.

1.6. Op 11 juli 2023 vroeg verzoekster, N.-L. F., voor zichzelf en voor haar minderjarige kinderen J.F., H.F., C.F., A.F. B.F. en D.F. de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord aan.

1.7. Op 13 juli 2023 verzond de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een e-mail naar de raadsman van verzoekster. Deze e-mail heeft volgende inhoud:

“Het is niet mogelijk om na 1 januari 2022 nog een aanvraag in te dienen indien een vorige aanvraag definitief werd geweigerd.

Op 11.07.2023 heeft u een brief gericht aan de stad Torhout om voor uw cliënt en haar kinderen een volgende aanvraag voor de status van begunstigde van het akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (2019/C 384 1/01) (hierna het terugtrekkingsakkoord) in te dienen.

Het terugtrekkingsakkoord voorziet uitsluitend in de mogelijkheid om een volgende aanvraag in te dienen indien de eerste aanvraag voor het einde van de overgangsperiode werd ingediend (art. 19, lid 4, van het terugtrekkingsakkoord).

Bijgevolg is het indien de eerste aanvraag na het einde van de overgangsperiode werd ingediend niet meer mogelijk om een volgende aanvraag in te dienen voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord. Deze overgangsperiode liep af op 31 december 2020.

Het terugtrekkingsakkoord voorziet in een éénmalige kans om de rechten opgebouwd voor het einde van de overgangsperiode conform het Unierecht te vrijwaren. Er wordt vastgesteld dat er reeds een aanvraag werd ingediend voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord waarbij een beslissing werd genomen. De aanvraag kan niet ingediend worden.”

Dit is de bestreden akte.

2. Over de rechtspleging

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 8 september 2023 bij de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een synthesesmemorie heeft neergelegd.

Er moet echter worden opgemerkt dat de beroepsprocedure voor de Raad inquisitoriaal van aard is, waaruit onder meer volgt dat de mededeling van procedurestukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen.

Daarnaast heeft verzoekster er, blijkens het inleidend verzoekschrift, voor geopteerd om tegen de bestreden akte niet enkel een beroep tot nietigverklaring maar ook een vordering tot schorsing in te dienen. Het indienen van een synthesesmemorie is enkel voorzien in het geval van een zuiver beroep tot nietigverklaring of voor zover een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing niet in korte debatten wordt behandeld.

Indien de Raad, zoals in casu, oordeelt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen kunnen worden behandeld omdat het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist, is niet voorzien in de mogelijkheid tot het neerleggen van een synthesesmemorie. Dit volgt uit een samen-lezing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de artikelen 39/68 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Gelet op het voorgaande en waar – zoals volgt uit de verdere bespreking – blijkt dat huidig beroep in korte debatten kan worden behandeld, dient de door verzoekster op eigen initiatief toegestuurde synthesesmemorie ambtshalve uit de debatten te worden geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat het beroep onontvankelijk is. Hij stelt dat de bestreden e-mail geen aanvechtbare beslissing is, nu daarin enkel wordt geduid dat er geen wettelijke basis is om een nieuwe aanvraag tot het verwerven van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord in te dienen.

De Raad benadrukt dat om ontvankelijk te zijn, een annulatieberoep moet zijn gericht tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand, dan wel zodanige wijziging te beletten (cf. J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 8 - 9).

De Raad stelt vast dat de bestreden akte belet dat de rechtstoestand van verzoekster en haar minderjarige kinderen wordt gewijzigd. Middels deze e-mail maakt het bestuur hen immers kenbaar dat geen (gunstig) gevolg zal worden gegeven aan de door hen ingediende aanvragen tot het verwerven van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord. De inwilliging van deze aanvragen zou tot gevolg hebben dat verzoekster en haar minderjarige kinderen een verblijfsrecht in België verkrijgen, dus er dient te worden aangenomen dat de beslissing om aan deze aanvragen geen positief gevolg te geven een wijziging in hun rechtstoestand belet.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 47/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (hierna: de wet van 11 april 1994).

Zij verschaft de volgende toelichting:

[...]

1.

Verweerder meent dat het beroep "niet kan worden ingediend".

Art. 47/5 Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1. De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigten van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet.

§ 2. De in dit hoofdstuk bedoelde vreemdelingen zijn verplicht tot het indienen van een aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dewelke beoordeeld zal worden overeenkomstig de voorwaarden vermeld in artikel 18, eerste lid, van het terugtrekkingsakkoord, of tot het indienen van een aanvraag voor een document tot vaststelling van de rechten van grensarbeiders.

De Koning bepaalt de wijze waarop de in het eerste lid bedoelde aanvragen worden ingediend.

§ 3. De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvragen dienen te worden ingediend ten laatste op 31 december 2021.

De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dient te worden ingediend binnen drie maanden na aankomst of, na het verstrijken van de in het eerste lid bedoelde uiterste termijn, al naargelang welke datum het laatst valt, voor de in artikel 10, eerste lid, onder e), ii) en iii) en de in artikel 10, vierde lid, van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die het recht hebben hun verblijf overeenkomstig dit hoofdstuk aan te vangen na het eind van de overgangperiode.

Indien de aanvraag wordt ingediend buiten de in het eerste en tweede lid bedoelde termijn, beoordeelt de Minister of zijn gemachtigde alle omstandigheden waaronder en redenen waarom deze termijn niet in acht is genomen en wordt aan de indiener een redelijke aanvullende termijn geboden voor het indienen van een aanvraag, indien er voor het niet in acht nemen van deze termijn redelijke gronden zijn.

De Koning bepaalt het model van attest dat onmiddellijk uitgereikt wordt ten bewijze van de indiening van de aanvraag van een nieuwe verblijfsstatus.

§ 4. Iedere aanvrager wordt aan een systematische veiligheidscontrole en een controle van zijn strafrechtelijke antecedenten onderworpen.

De aanvrager voegt hiertoe, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het Belgisch Strafregister of een uittreksel uit het Strafregister of een gelijkwaardig document, en in voorkomend geval zijn

gelegaliseerde vertaling, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden, toe bij zijn aanvraag.

§ 5. Wanneer het gedrag van de begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, dat zich na het eind van de overgangsperiode voordeed, gronden oplevert voor een beperking van het recht van verblijf of van het recht van binnenkomst in het land van beroepsactiviteit, wordt dit gedrag onderzocht overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 6. De in artikel 10, eerste lid, onder b), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die kunnen aantonen dat zij gebruik hebben gemaakt van hun recht op verblijf zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel, dienen naast het bewijs dat zij reeds voor het einde van de overgangsperiode als Britse onderdaan op het grondgebied verbleven, hun aanvraag te staven met alle in artikel 18, eerste lid, onder k), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde documenten.

De in artikel 10, eerste lid, onder d), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die hun recht als grensarbeider hebben uitgeoefend zonder in het bezit te zijn van een geldig document ter staving hiervan, dienen naast het bewijs dat zij reeds voor het einde van de overgangsperiode op het grondgebied als Britse grensarbeider actief waren, hun aanvraag te staven met een geldig paspoort of een geldige nationale identiteitskaart en een verklaring van indienstneming of tewerkstelling, dan wel het bewijs dat zij zelfstandige zijn.

De in artikel 10, eerste lid, onder e), i), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die kunnen aantonen dat zij gebruik hebben gemaakt van hun recht op verblijf, zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel, dienen naast het bewijs dat zij reeds voor het einde van de overgangsperiode op het grondgebied verbleven, hun aanvraag te staven met alle in artikel 18, eerste lid, onder l), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde documenten.

De in artikel 10, eerste lid, onder e), ii en iii), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die het recht hebben hun verblijf overeenkomstig dit hoofdstuk aan te vangen na het eind van de overgangsperiode en de in artikel 10, vierde lid bedoelde personen, dienen hun aanvraag te staven met de in artikel 18, eerste lid, onder m), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde documenten.

§ 7. De Koning bepaalt het document ter staving van de verblijfsstatus en het document tot vaststelling van de rechten van grensarbeiders, alsook het eventuele bedrag van de kosten met betrekking tot het vervaardigen van de kaart overeenkomstig artikel 18, eerste lid, onder g) en h), en artikel 26 van het terugtrekkingsakkoord."

§ 8. De geldige verklaring van inschrijving, de geldige verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, het geldig document ter staving van duurzaam verblijf en de geldige duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgeleverd aan een onderdaan van het Verenigd Koninkrijk of één van zijn familieleden, vervallen automatisch op 31 maart 2022."

Met andere woorden nam verweester een beslissing die haar niet bij wet is toebedeeld, waar zij oordeelt "dat een aanvraag niet kan worden ingediend". Een bevoegdheid om te oordelen "dat een aanvraag niet kan worden ingediend" is verweester bij wet niet toegekend.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en dient verweester veroordeeld te worden om de bestreden beslissing in overweging te nemen, minstens dient deze te worden geschorst.

[...]

1.

De bestreden beslissing vermeldt niet dat er tegen de weigering om een aanvraag in te dienen geen administratief beroep openstaat.

Nochtans bepaalt art. 2 wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur:

"Met het oog op een duidelijke en objectieve voorlichting van het publiek over het optreden van de federale administratieve overheden :

1° bepaalt de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de organisatie en de opdrachten van de federale voorlichtingsdienst alsmede de federale administratieve overheden die ertoe gehouden zijn een gespecialiseerde instantie te belasten met de conceptie en de realisatie van het informatiebeleid;

2° publiceert elke federale administratieve overheid een document met de beschrijving van haar bevoegdheden en haar interne organisatie; dit document wordt ter beschikking gesteld van eenieder die erom vraagt;

3° vermeldt elke briefwisseling uitgaande van een federale administratieve overheid de naam, de hoedanigheid, het adres en het telefoonnummer van degene die meer inlichtingen kan verstrekken over het dossier;

4° vermeldt elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van een federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende

vormen en termijnen; bij ontstentenis neemt de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang. ”

2.

Zoals onder de eerste grief is uiteengezet, is de e-mail van de attaché van verweerster een administratieve rechtshandeling uitgaand van een federale administratieve overheid. Deze heeft een individuele strekking, vermits ze enkel de aanvraag van verzoekster, zowel in eigen naam als qualitate qua niet in overweging neemt.

Dienvolgens moest de bestreden beslissing vermelden dat er een annulatieberoep openstaat bij uw zetel.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en dient verweerster veroordeeld te worden om de bestreden beslissing in overweging te nemen, minstens dient deze te worden geschorst.

[...]

1.

Verweerster stelt:

“(…)

Het terugtrekkingsakkoord voorziet uitsluitend in de mogelijkheid om een volgende aanvraag in te dienen indien de eerste aanvraag voor het einde van de overgangsperiode werd ingediend (art. 19, lid 4, van het terugtrekkingsakkoord). Bijgevolg is het indien de eerste aanvraag na het einde van de overgangsperiode werd ingediend niet meer mogelijk om een volgende aanvraag in te dienen voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord. Deze overgangsperiode liep af op 31 december 2020.

Het terugtrekkingsakkoord voorziet in een éénmalige kans om de rechten opgebouwd voor het einde van de overgangsperiode conform het Unierecht te vrijwaren. Er wordt vastgesteld dat er reeds een aanvraag werd ingediend voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord waarbij een beslissing werd genomen. De aanvraag kan niet ingediend worden.

[...]”

Evenwel blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster, zowel in eigen naam als qualitate qua zich beroept op art. 47/5, § 3 Vreemdelingenwet, dat stelt:

“De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvragen dienen te worden ingediend ten laatste op 31 december 2021.

De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dient te worden ingediend binnen drie maanden na aankomst of, na het verstrijken van de in het eerste lid bedoelde uiterste termijn, al naargelang welke datum het laatst valt, voor de in artikel 10, eerste lid, onder e), ii) en iii) en de in artikel 10, vierde lid, van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die het recht hebben hun verblijf overeenkomstig dit hoofdstuk aan te vangen na het eind van de overgangsperiode.

Indien de aanvraag wordt ingediend buiten de in het eerste en tweede lid bedoelde termijn, beoordeelt de Minister of zijn gemachtigde alle omstandigheden waaronder en redenen waarom deze termijn niet in acht is genomen en wordt aan de indiener een redelijke aanvullende termijn geboden voor het indienen van een aanvraag, indien er voor het niet in acht nemen van deze termijn redelijke gronden zijn. ”

Elke verwijzing naar art. 19.4 Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie is dan ook niet dienstig: verzoekster, zowel in eigen naam als qualitate qua beroept zich op art. 47/5, § 3 Vreemdelingenwet.

Verzoekster, zowel in eigen naam als qualitate qua betwist ook niet dat zij niet binnen de overgangsperiode een aanvraag heeft ingediend. Immers, verzoekster, zowel in eigen naam als qualitate qua heeft zich binnen de termijn bedoeld in het eerste lid willen indienen, doch er werd opgemerkt dat de paspoorten vervallen waren. Dienvolgens moest verzoekster, zowel in eigen naam als qualitate qua opnieuw een Brits paspoort aanvragen, wat tijd vroeg en ertoe leidde dat zij geen aanvraag meer kon indienen binnen de termijn van de overgangsperiode. Dit leidde ertoe dat zij een aanvraag ex art. 47/5, § 3 Vreemdelingenwet indiende op 11.07.2023.

In dat geval bepaalt art. 47/5, § 3, laatste lid Vreemdelingenwet dan ook dat “indien de aanvraag wordt ingediend buiten de in het eerste en tweede lid bedoelde termijn, de Minister of zijn gemachtigde alle omstandigheden beoordeelt waaronder en redenen waarom deze termijn niet in acht is genomen en wordt aan de indiener een redelijke aanvullende termijn geboden voor het indienen van een aanvraag, indien er voor het niet in acht nemen van deze termijn redelijke gronden zijn.

Verweerster erkent dit ook op haar website:

“[...]”

Indien u uw aanvraag niet binnen de aanvraagperiode heeft kunnen indienen moet u naast de bewijzen van toepassing op uw categorie (zie procedures) ook aantonen dat het voor u niet mogelijk was uw aanvraag in te dienen voor het einde van de aanvraagperiode. De Dienst Vreemdelingenzaken zal eerst nagaan of u niet in staat was om uw aanvraag in te dienen voor het einde van de aanvraagperiode eer de overige voorwaarden worden nagekeken. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat u uw aanvraag had kunnen indienen tijdens de aanvraagperiode kan uw aanvraag worden geweigerd. [...]”

Verweerster deed dit niet en besloot in de plaats botweg onwettig te oordelen dat verzoekster, zowel in eigen naam als qualitate qua haar aanvraag niet kon indienen.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en dient verweerster veroordeeld te worden om de bestreden beslissing in overweging te nemen, minstens dient deze te worden geschorst.

[...]”

4.2.1. De Raad merkt allereerst op dat het aan hem voorgelegde geschil volgt uit de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie. Het Verenigd Koninkrijk verliet op 31 januari 2020 om middernacht de Europese Unie.

Het Terugtrekkingsakkoord regelt de gevolgen van deze uittreding en maakt het voor onderdanen van het Verenigd Koninkrijk die op grond van het Europese Unierecht een verblijfsrecht in België uitoefenden mogelijk om, onder bepaalde voorwaarden, op grond van dit akkoord een verblijfsrecht in België te verwerven.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster, N.-L.F., zowel voor zichzelf als voor haar minderjarige kinderen een dergelijke aanvraag tot het verwerven van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord indiende. Voor zichzelf deed zij dit als onderdaan van het Verenigd Koninkrijk die overeenkomstig het recht van de Unie voor het einde van de door het Terugtrekkingsakkoord voorziene overgangperiode in België een recht op verblijf heeft uitgeoefend en nadien dit verblijf heeft voortgezet, zoals bedoeld in artikel 10.1.b) van voormeld akkoord.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Onverminderd titel III is dit deel van toepassing op de volgende personen: [...]”

b) burgers van het Verenigd Koninkrijk die overeenkomstig het recht van de Unie voor het eind van de overgangperiode in een lidstaat hun recht op verblijf hebben uitgeoefend en daar ook daarna hun verblijf voortzetten;”.

Overeenkomstig artikel 9.a).i). iuncto artikel 10.1.e) van het Terugtrekkingsakkoord kunnen ook verzoeksters minderjarige kinderen de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord aanvragen, met name als familielid van een persoon zoals bedoeld in artikel 10.1.b) van dit akkoord.

Luidens artikel 126 van het Terugtrekkingsakkoord eindigt de in deze bepalingen vermelde overgangsperiode op 31 december 2020.

Er moet ook worden benadrukt dat artikel 27.1 van het Terugtrekkingsakkoord het volgende bepaalt:

“Tenzij in dit akkoord anders is bepaald, is tijdens de overgangperiode het recht van de Unie van toepassing op en in het Verenigd Koninkrijk [...]”.

Aangaande de procedure voor het verwerven van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord stelt artikel 18 van dit akkoord het volgende:

“Afgifte van verblijfsdocumenten

1. Het gastland kan burgers van de Unie of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, hun respectieve familieleden en andere personen die overeenkomstig de in deze titel vermelde voorwaarden op zijn grondgebied verblijven, verplichten tot het aanvragen van een nieuwe verblijfsstatus waaraan de rechten uit hoofde van deze titel zijn verbonden alsook tot het aanvragen van een document tot staving van deze status, waarvan het formaat ook digitaal mag zijn.

Aan de aanvraag van een dergelijke verblijfstatus zijn de volgende voorwaarden verbonden:

a) de aanvraagprocedure heeft als doel na te gaan of de aanvrager in aanmerking komt voor de in deze titel vermelde verblijfsrechten. Wanneer dat het geval is, heeft de aanvrager recht op verlening van de verblijfsstatus en op het document ter staving van die status;

b) de uiterste termijn voor het indienen van de aanvraag bedraagt niet minder dan 6 maanden te rekenen vanaf het eind van de overgangsperiode, voor personen die voor het eind van de overgangsperiode in het gastland verblijven.

Voor personen die het recht hebben hun verblijf in het gastland overeenkomstig deze titel aan te vangen na het eind van de overgangsperiode, is de uiterste termijn voor het indienen van de aanvraag 3 maanden na hun aankomst of, indien dat later is, na het verstrijken van de in de eerste alinea bedoelde uiterste termijn.

Een verklaring dat de aanvraag voor een verblijfsstatus is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven; [...]

d) wanneer de betrokken personen de onder b) bedoelde uiterste termijn voor het indienen van de aanvraag niet in acht nemen, beoordelen de bevoegde autoriteiten alle omstandigheden waaronder en redenen waarom de uiterste termijn niet in acht is genomen en bieden zij deze personen een redelijke aanvullende termijn voor het indienen van een aanvraag, wanneer er voor het niet in acht nemen van de uiterste termijn redelijke gronden zijn; [...]"

De bepalingen van het Terugtrekkingsakkoord worden in het Belgisch recht aangevuld door artikel 47/5 van de Vreemdelingenwet en door de artikelen 69undecies tot 69terdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 47/5 van de Vreemdelingenwet stelt onder meer het volgende:

"§ 1. De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigden van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet.

§ 2. De in dit hoofdstuk bedoelde vreemdelingen zijn verplicht tot het indienen van een aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dewelke beoordeeld zal worden overeenkomstig de voorwaarden vermeld in artikel 18, eerste lid, van het terugtrekkingsakkoord, of tot het indienen van een aanvraag voor een document tot vaststelling van de rechten van grensarbeiders.

De Koning bepaalt de wijze waarop de in het eerste lid bedoelde aanvragen worden ingediend.

§ 3. De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvragen dienen te worden ingediend ten laatste op 31 december 2021.

De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dient te worden ingediend binnen drie maanden na aankomst of, na het verstrijken van de in het eerste lid bedoelde uiterste termijn, al naargelang welke datum het laatst valt, voor de in artikel 10, eerste lid, onder e), ii) en iii) en de in artikel 10, vierde lid, van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die het recht hebben hun verblijf overeenkomstig dit hoofdstuk aan te vangen na het eind van de overgangsperiode.

Indien de aanvraag wordt ingediend buiten de in het eerste en tweede lid bedoelde termijn, beoordeelt de Minister of zijn gemachtigde alle omstandigheden waaronder en redenen waarom deze termijn niet in acht is genomen en wordt aan de indiener een redelijke aanvullende termijn geboden voor het indienen van een aanvraag, indien er voor het niet in acht nemen van deze termijn redelijke gronden zijn. [...]"

Uit een samenlezing van al deze bepalingen volgt derhalve dat een onderdaan van het Verenigd Koninkrijk die voor het einde van de overgangsperiode – dit is vóór 31 december 2020 om middernacht – aantoonde een Unierechtelijk verblijfsrecht in België te hebben uitgeoefend, mits het respecteren van de in artikel 47/5 van

de Vreemdelingenwet bepaalde procedure en termijnen in aanmerking komt voor de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord. Tot aan het einde van de overgangsperiode, en dus zelfs na de datum van uittreding van het Verenigd Koninkrijk uit de Europese Unie, was het voor onderdanen van het Verenigd Koninkrijk derhalve mogelijk om hun Unierechtelijk recht van vrij verkeer uit te oefenen en zich op die grond naar België te begeven, om vervolgens na afloop van de overgangsperiode de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord te verkrijgen op grond van het feit dat zij vóór het einde van de overgangsperiode hun Unierechtelijke vrije verkeersrechten in België uitoefenden. Wie daarentegen niet voor het einde van deze overgangsperiode het recht van vrij verkeer uitoefende, kon niet op deze grond in aanmerking komen voor de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord.

Uit artikel 47/5, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt voorts dat de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord in de regel ten laatste op 31 december 2021 diende te worden aangevraagd.

Samengevat blijkt uit het voorgaande dat het Verenigd Koninkrijk op 31 januari 2020 de Europese Unie verliet, dat daarna een overgangsperiode in werking trad gedurende dewelke onderdanen van het Verenigd Koninkrijk zich in beginsel nog steeds op het recht van de Unie konden beroepen om een recht op verblijf in België uit te oefenen, dat deze overgangsperiode eindigde op 31 december 2020 om middernacht en dat vervolgens tot en met 31 december 2021 een aanvraagperiode liep, gedurende dewelke onderdanen van het Verenigd Koninkrijk die voor het einde van de overgangsperiode op grond van het Unierecht een verblijfsrecht in België uitoefenden en ook daarna dit verblijf voortzetten een aanvraag konden indienen om de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord te verkrijgen.

In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoekster, voor zichzelf en haar toen in België verblijvende kinderen, op 29 december 2021 – dus na het verstrijken van de overgangsperiode, maar tijdens de in artikel 47/5, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde aanvraagperiode – een eerste aanvraag indiende om de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord te verwerven, dat deze aanvraag op 26 augustus 2022 definitief werd afgewezen en dat zij vervolgens op 11 juli 2023 nogmaals een aanvraag indiende. Het staat ook niet ter discussie dat deze tweede aanvraag werd ingediend na 31 december 2021 en dus na afloop van de in artikel 47/5, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich op deze vaststellingen heeft gebaseerd om te oordelen dat geen nieuwe aanvraag meer kan worden ingediend. Verweerder heeft met name geduid dat *“het terugtrekkingsakkoord voorziet in een éénmalige kans om de rechten opgebouwd voor het einde van de overgangsperiode conform het Unierecht te vrijwaren”* en dat het niet mogelijk is om na 1 januari 2022 nog een aanvraag in te dienen indien een vorige aanvraag definitief werd geweigerd.

In haar middel houdt verzoekster voor dat een dergelijk weigeringsmotief niet in de wet is voorzien en verweerder de aangevochten beslissing dus niet kon nemen.

De Raad dient er echter op te wijzen dat in de bestreden akte duidelijk wordt uiteengezet op welke juridische grond verweerder besliste om geen gunstig gevolg te geven aan de door verzoekster ingediende aanvraag. Hij heeft immers, zoals reeds gesteld, geduid dat in artikel 19.4 van het Terugtrekkingsakkoord slechts in één geval voorziet in de mogelijkheid om een volgende aanvraag in te dienen en verzoekster zich niet in deze situatie bevindt.

Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 19.4 van het Terugtrekkingsakkoord het volgende bepaalt:

“4. Wanneer een aanvraag voor het eind van de overgangsperiode wordt afgewezen, kan de aanvrager op eender welk moment voor het verstrijken van de in Artikel 18, lid 1, onder b), vermelde periode een nieuwe aanvraag indienen.” (eigen onderlijning)

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerdens vaststelling dat dit de enige (*“uitsluitend”*) in het Terugtrekkingsakkoord voorziene mogelijkheid is om een volgende aanvraag in te dienen incorrect is.

Artikel 19.4 van het Terugtrekkingsakkoord voorziet dus in een dubbele voorwaarde om een volgende aanvraag te kunnen indienen. In de eerste plaats is vereist dat de eerste aanvraag werd afgewezen voor het einde van de overgangsperiode. Het akkoord voorziet met andere woorden dat zolang onderdanen van het Verenigd Koninkrijk zich op het Unierecht konden beroepen om een verblijfsrecht in België uit te oefenen, zij, mits te voldoen aan de tweede voorwaarde, ook nog de mogelijkheid moesten krijgen om – na een initiële weigering – alsnog te laten vaststellen dat zij aanspraak kunnen maken op de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord. Voor een dergelijke volgende aanvraag is daarnaast nog steeds vereist dat deze wordt ingediend binnen de in artikel 18.1.b) vermelde aanvraagperiode, en naar Belgisch recht dus ten laatste op 31 december 2021.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat het Terugtrekkingsakkoord geen mogelijkheid tot het indienen van een volgende aanvraag voorziet indien niet aan deze twee voorwaarden is voldaan.

Verzoekster brengt geen concrete argumenten aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat dit standpunt incorrect is.

Het staat in voorliggende zaak vast dat eerste aanvraag, die verzoeksters deed voor zichzelf en haar toen in België verblijvende kinderen, niet voor het einde van de overgangsperiode werd afgewezen en het staat evenzeer vast dat de aanvragen van 11 juli 2023 niet voor het einde van de aanvraagperiode, zijnde 31 december 2021, werden ingediend. Bijgevolg kan niet worden besloten dat verweerder op incorrecte gronden vaststelde dat niet aan voormelde dubbele voorwaarde is voldaan.

Verweerders beslissing dat verzoekster, gelet op wat is bepaald in artikel 19.4 van het Terugtrekkings-akkoord, niet langer een aanvraag om de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord te verwerven kan indienen en de op 11 juli 2023 ingediende aanvragen bijgevolg worden afgewezen, heeft dus wel degelijk een deugdelijke juridische grondslag. Uit de artikelen 6, § 1 en 13, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt voorts dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om aanvragen tot het verwerven van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord te beoordelen.

Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder niet de bevoegdheid had om aangaande voormelde aanvragen te oordelen of dat er geen reglementaire basis zou zijn voor het aangevoerde weigeringsmotief.

Verzoekster kan ook niet voorhouden dat een verwijzing naar artikel 19.4 van het Terugtrekkings-akkoord *“niet dienstig is”*, door te stellen dat zij zich beroept op artikel 47/5, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarin, zoals reeds aangegeven, wordt bepaald dat indien de aanvraag na afloop van de aanvraagperiode wordt ingediend het bestuur alle omstandigheden waaronder en redenen waarom deze termijn niet in acht is genomen dient te beoordelen en dat aan de indiener een redelijke aanvullende termijn wordt geboden voor het indienen van een aanvraag, indien er voor het niet in acht nemen van de aanvraagtermijn redelijke gronden zijn. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat bij het invoeren van artikel 47/5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk werd gesteld dat *“het terug-trekkingsakkoord, dat rechtstreeks van toepassing is, [...] de procedure en de voorwaarden [voorziet] voor het bekomen van deze status en [...] ook de rechten [bepaalt] die eruit voortvloeien”*, en dat voormeld artikel *“het terugtrekkingsakkoord als het ware aan[vult] en [...] enkel bepalingen [voorziet] voor zover deze nodig zijn voor het uitvoeren van het terugtrekkingsakkoord”* (Parl.St. Kamer, 2020-21, nr. 1644/001, 4-5). Derhalve moet dit wetsartikel in overeenstemming met de draagwijdte van het Terugtrekkingsakkoord worden geïnterpreteerd en kan niet worden vastgesteld dat verweerder artikel 47/5 van de Vreemdelingenwet schond door dit artikel niet in die zin te lezen als zou het een bijkomende, niet in het Terugtrekkingsakkoord voorziene mogelijkheid omvatten om een volgende aanvraag in te dienen (cf. RvS 25 april 2023, nr. 15.365 (c)). Verzoekster toont, door louter te stellen dat een verwijzing naar artikel 19.4 van het Terugtrekkingsakkoord niet dienstig is en dat zij zich op artikel 47/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beroept, het tegendeel niet aan.

Aangezien uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster wel degelijk voor het verstrijken van de aanvraagtermijn, met name op 29 december 2021, de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord heeft aangevraagd, kan zij niet stellen dat er slechts sprake was van een *“willen indienen”*. Zij kan gezien het voorgaande ook niet voorhouden dat er omstandigheden waren die haar verhinderden om voor de in artikel 74/5, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde datum een dergelijke aanvraag in te dienen en zij zich dus bevond in een situatie waarbij toepassing dient te worden gemaakt van artikel 74/5, § 3, derde lid van deze wet. Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat medewerkers van de gemeente Torhout verzoekster, die het schijnbaar zelf niet aangewezen achtte om initiatieven te nemen, reeds in het najaar van 2021 herhaaldelijk aanmaanden om zich in regel te stellen inzake de nieuwe verblijfsreglementering voor Britse onderdanen op het Belgisch grondgebied. Verzoekster diende uiteindelijk op 29 december 2021 een aanvraag in om de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord te verkrijgen, maar zij liet na om binnen de gestelde termijn de vereiste stavingsstukken voor te leggen. Op 29 maart 2022 kreeg zij daarom een bijkomende termijn tot 8 juli 2022 om geldige Britse paspoorten over te maken. Verzoekster legde evenwel ook binnen deze bijkomende termijn de gevraagde paspoorten niet voor. De burgemeester van de gemeente Torhout liet nog een extra termijn voorbijgaan en nam pas op 26 augustus 2022 zowel voor haar als voor de minderjarige kinderen J.F., H.F., C.F., A.F. en B.F. een beslissing tot weigering van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord. Het is dus niet zo dat verzoekster niet de kans werd geboden om geldige Britse paspoorten aan te vragen en hiermee haar aanvraag te onderbouwen.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster ook niet aantoont dat zij enig belang heeft bij haar middel dat zij zich op artikel 47/5, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet moet kunnen beroepen om buiten de in artikel 47/5, § 3, eerste lid van deze wet bepaalde termijn nogmaals haar aanspraken aan verweerder voor te leggen en ten gronde te laten onderzoeken. Zij maakt immers niet aannemelijk dat er enig element is dat verweerder ertoe had kunnen nopen anders te beslissen. In dit verband merkt de Raad op dat uit de stukken waarover hij beschikt niet blijkt dat verzoekster in het kader van haar nieuwe aanvraag wel de vereiste geldig paspoorten voorlegde. Zij verwijst in haar toelichting bij deze aanvraag ook slechts naar een vervallen paspoort.

Op grond van verzoekers uiteenzetting kan geen schending van artikel 47/5 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

4.2.2. Daarnaast toont verzoekster, door uiteen te zetten dat verweerder had dienen te vermelden dat er een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing mogelijk is, niet aan dat deze beslissing zelf door enig gebrek is aangetast.

De Raad wijst er ten overvloede ook op dat artikel 2, 4°, van de wet van 11 april 1994 luidt als volgt:

“Met het oog op een duidelijke en objectieve voorlichting van het publiek over het optreden van de federale administratieve overheden : [...]

4° vermeldt elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van een federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen; bij ontstentenis neemt de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang.”

Het feit dat de bestreden beslissing noch de eventuele beroepsmogelijkheden, noch de instanties bij wie het beroep moeten worden ingesteld, noch de geldende vormen en termijnen vermeldt heeft derhalve enkel tot gevolg dat moet worden aangenomen dat de vervaltermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang heeft genomen. Verzoekster kon bijgevolg ook meer dan dertig dagen nadat de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht deze beslissing nog aanvechten bij de Raad.

Een schending van artikel 2, 4° van de wet van 11 april 1994 die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden, kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK